

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Saga. Nytaarsgave for 1812

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Saga. Nytaarsgave for 1812", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 53. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1811_171-txt-shoot-idm2326.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Strandbakken ved Egeløkke.

- 1 **H**erlig, mangfoldige Syn,
Ud over speilklare Flade!
Thurø og Taasing og Fyn
Skuer jeg her fra mit Stade;
Bag mig den venlige Gaard,
Med sine Mure saa hvide,
Krandset af Skovene staar,
Lun under Bakkernes Side
Lys mod det bølgende Hav.
Mellem de Lande saa skønne
Flyder det rolige Vand,
Deilig sig Øerne grønne,
Løfte i blaalige Strand.
- 2 54 Træerne stande saa stille,
Fuglene tie saa kvær;
Dog monne Smaabølger trille,
Afbilde Tidernes Færd.
O, her er deilig at være!
Det jeg saa mangen en Stund
Fandt hos de Bølger saa kære,
Her, som og hisset i Lund,
Rundt i de Enge og Skove,
Rundtom paa Høi og i Dal,
Her over trillende Vove,
Hist udi Høieloftssal.
Stille og rørlige Blommer
Voxe saa trindt og saa tæt,
Voxe i Vinter og Sommer
Rundt paa den liflige Plet.
Ak! men de Vise jo sige:
Giftig er Blommernes Duft,
Døden sig monne indsnige,
Svøbt i den krydrede Luft.
Ak! ei de Vise allene,
Dette mon sige og mene;
Jeg er en Daare, og maa
Dog med de Vise tilstaa:
Giftig er Blommernes Duft,
Død er i krydrede Luft.
- 3 55 Alt udi tredie Sommer
Vandrer jeg sorgfuld paa Ø,
Mellem de liflige Blommer
Lærde mit Hjerte at dø;
Sært, at endnu mig for Øie
Solen nedglider i Hav,
At den ei hist fra det Høie
Straalende seer paa min Grav!
- 4 Dog, du, som bygger deroppe
Høit over Stjernernes Toppe,
Dig være Ære og Pris!
Tak for du saared mit Hjerte!
Tak for du sendte mig Smerte!
Tak! thi du gjorde mig viis.
Tykt udi Slør var indhyllet
For mig din hellige Bog,
Og af Sirener fortryllet
Drømde jeg Daare mig klog.
Dumt og forblindet mit Øie,
Saae ikke Glimt fra det Høie

Lyse i Skjaldenes Kvad,
Vittighed, Klogskab og Kulde
Tykdes mig Venner saa hulde,
Med dem jeg vandred saa glad.
56Klogskaben kaldte jeg Dyder,
Kulden jeg nævnede Ro,
Spotted med Savn som med Lyder,
Sorg jeg, som Svaghed belo.
Tungen jeg voved at røre
Kæk i det hellige Hus,
Kildred det kløende Øre,
Saaede Avner i Grus.

5 Naadig lod Gud sig forbarme
Over mig usle og arme,
Han mig det lærde ved Smerte,
At jeg dog havde et Hjerter,
At jeg til Klogskab og Vid
Satte som Daare min Lid.
Aanden oplukked sit Øie,
Saae sig paa Afgrundens Kant,
Stirred saa fast og saa nøie
Rundt om en Frelsen, og fandt,
Fandt, hvor det faldt:
Gud overalt;
Fandt ham i Digterens Sang,
Fandt ham i Vismandens Ord,
Fandt ham i Myther fra Nord,
Fandt ham i Tidernes Gang;
Synligst og vissest den dog
57Fandt ham i Bøgernes Bog.
Stedse den sukker og trænges,
Og med al Skabningen længes
Efter den herlige Stund,
Da sine Døttre og Sønner
Herren med Frihed belønner,
Da vi med Hjerter og Mund
Sjunge: o Fader! du Kære!
Evig hos dig vil vi være!
Saa monne sukke i Baand,
Saa monne længes min Aand,
Nu den dog mægter at kæmpe,
Sorgen i Sind at neddæmpe,
Bære de jordiske Savn.

6 Mægter - ak ja, naar jeg kunde
Slide de Baand, som mig bunde,
Stande, som her udi Kveld
Ene med Gud og mig selv!
Ak, men jeg stædes i Vaande,
Naar ei den susende Vind
Køler den kaaglende Aande,
Før den omvifter min Kind.
Da er der Fare paa Færde,
Men jeg vil Barmen omgærde
Dybt udi Norden med Iis,
58Kæk vil jeg røre min Tunge
Og mellem Fjelde udsjunge
Asers og Kæmpernes Priis!

7 Solen er gangen til Hvile,
Stjernerne lyse paa Ø,
Nu vil jeg gaa, jeg vil ile
Rask over Land, over Sø.
Hisset fra Østen
Hører jeg Røsten:

Faderen kalder sin Søn.
Hviskende Stemme
Kan jeg fornemme:
Moderen kalder i Løn.

8 Du Have! du nyfødte Spæde!
Du strækker med barnlige Glæde,
Som Arme de Blomster mod mig,
Saa tit ved dit Kys jeg har smilet,
Saa tit i din Favn jeg har hvilet,
Og dog - dog forlader jeg dig!
Men græd ikke, Barn, thi jeg lover,
At komme igen, før du sover,
Og sige dig kærlig Godnat!